

1. Jak přišla zima do lesa

Za velikým městem pod vysokou horou, hned vedle krásného jezera, byl les Smrkálec. Rostly v něm stromy tak vysoké, že pomalu dosáhly až na mraky, a mech tak měkoučký, že se na něm dalo spát jako v peřinkách. Jednoho dne se z nebe snesla první sněhová vločka a dopadla přímo na čumáček zajíci Ouškovi. „Studííí!“ vykřiknul Ouško a pacičkou si rychle mokrý čumáček otřel. Věděl, že to znamená, že přichází zima, a šel to říct všem ostatním zvířátkům, aby se stihla připravit. „Pane Melísku, už je tu zima,“ volal na jezevce, který bydlel v noře pod velkým smrkem. Ten se hned vydal do borůvčí, aby to řekl paní Ježkové Ervíně. „Mami, maminko, to už budou brzy Vánoce, že ano?“ volala na ni hned ježčata Lůďa, Bůďa a Fůďa. „No jistě, už brzo, brzičko!“ odpověděla jim z díry ve stromě veverka Zrzečka, která to celé poslouchala. A tak se zpráva o zimě šířila celým lesem. Slyšel ji medvěd Brumbác ve své jeskyni, velikánský jelen Servác i všichni maličcí broučkové, kteří žili v kapradí. Jen v jedné malé noře její obyvatelé spinkali tak tvrdým spánkem, že to celé zaspali!

2. O nenasytné myšce Hryžce

V té noře spolu bydlely tři malé myšky. Myška Hryžka, myška Ryška a myška Kyška. Myška Hryžka byla celá černá, jen pacičky a břicho měla bílé jako sníh. Hryžka ráda jedla a snědla všechno, na co přišla. V létě papala borůvky a maliny, na podzim semínka ze stromů a kyttek, oříšky a žaludy. Co si našla, to hned snědla a nechtěla se s nikým o své jídlo dělit. Někdy Ryšce a Kyšce kručelo v bříšku, a stejně jim ani kousek své borůvky nedala. Chtěla si prostě všechno nechat jen pro sebe, takže byla většinu roku tlustoučká na tři prsty a chodila rozvázně a pomaličku, zatímco její kamarádky byly tak akorát na prstík, a když chtěly, běžely jako vítr. Ten den myška Hryžka snědla pět lístků z maliny, čtyři semínka borovice, tři borůvky, dvě sousta z hříbku a jeden žalud. Přejedla se, a proto celé to zimní pozdvižení zaspala.

3. O lenivé myšce Ryšce

Myška Ryška byla od čumáčku až po ocásek celá ryšavá. Když stromy na podzim shodily své kabáty z listů a vznikl hustý koberec, který pod tlapičkami zvířátek s prvním mrazem křupal, mohla se v něm Ryška uvelebit a nikdo ji neviděl. Stejně tak když po dešti vyrazily pod břízkami ze země rezaté kloboučky hub lišek, mohla si mezi ně klidně stoupnout a nikdo nepoznal, že jedna z lišek je ve skutečnosti Ryška. A to taky Ryška často dělala. Obzvlášť když se po ní chtělo, aby doma pomohla s úklidem nebo s vařením. Byla totiž tuze líná. Nejradši by celý den prospala v postýlce nebo ve stínu klobouku velké muchomůrky. Hryžka a Kyška se na ni často zlobily, protože musely v noře všechno opečovávat samy. Ale to naši myšku Ryšku v jejích sladkých snech vůbec netrápilo.

4. O marnivé myšce Kyšce

Třetí myška byla myška Kyška. Ta měla kožíšek úplně stříbrný, až to někdy na sluníčku vypadalo, že se třpytí. Byla na něj taky moc pyšná a celé dny trávila tím, že si kožíšek umývala, rozčesávala a pozorovala se u toho ve studánce. „Jsem nejkrásnější myška v celém Smrkálci!“ říkala si Kyška, když sledovala svůj odraz v průzračné vodě. Potom šla většinou na mýtinku, kde našla čerstvé květiny a ozdobila si s nimi ouška a ocásek. S pomněnkou za ouškem se pak procházela lesem, aby ji všechna zvířátka dobře viděla a mohla ji pochválit, jak má kožíšek nádherně lesklý a hebký. „Já nejsem špindíra, jako třeba pan Tchoř!“ libovala si Kyška a ošklivě se na něj koukala.

Celé dny myslela jen na sebe a svůj stříbrný kožíšek, často dokonce i v noci! U svíčky před zrcadlem na sebe dělala obličej a zkoušela, jak na jejím kožíšku tančí a poskakují stíny. Potom byla velmi unavená, takže stejně jako Hryžka a Ryška zaspala zprávu o tom, že do lesa už přišla zima. A jak taková zima vypadala, to si povíme zase zítra.

5. Jak se zvířátka připravovala na zimu

Mezitím se na Smrkálec snášela zima. Přišla pomaloučku, krůček za krůčkem. Nejdřív spadla jedna vločka, která hned zase roztála. Za ní ale přišla druhá, třetí, čtvrtá a už se sníh začal kupit. Než se všichni nadáli, byl les schovaný pod studenou bílou peřinou. Mezi kapradím se plížil při zemi mráz a kreslil na jeho lístky obrázky. I studánka už začínala zamrzat a broučkové se po ní pro zábavu klouzali tam a zpátky.

Všchna zvířátka se na zimu poctivě připravovala. Veverka Zrzečka do svého domečku ve stromě nanosila hromadu oříšků. Paní Ježková Ervína vystlala hnízdo větvičkami s jehličím, popadanými listy a trávou, aby se tam v zimě mohla s Lůďou, Bůďou a Fůďou hezky zachumlat a být v teplíčku. Medvěd Brumbác si také chystal ve své jeskyni pohodlný pelíšek, protože se chystal spát od Vánoc až do jara. Všichni pilně pracovali a těšili se u toho, jak pak budou trávit vánoční svátky v klidu a pohodě. Jenom v malinké noře se pořád ozývalo tichoučké chrrrrrr... pšššššš... chrrrrrr... pšššššš... chrrrrrr... pšššššš...

6. Jak se celá nora otřásla

Bác! Z větve stromu přímo nad norou spadla obrovská hrouda sněhu! V noře se všechno zatřásl, až z toho myška Hryžka spadla z postele. Strhla přitom ze sebe peřínku z velkého dubového lístku, jak se lekla. Otřes vzbudil i Ryšku a Kyšku. Kyška si mnula očička a ptala se: „Co se to děje?! Tak jsem se vylekala, až jsem z toho celá rozdrbaná!“ Ryška se líně protáhla, zamžourala, ale pak se otočila na druhý bok a chystala se spát dál. Hryžka se vydala ke vchodu nory, aby se podívala, co způsobilo takový velký otřes. Ale ne! Sníh! Jen co Hryžka vystrčila fousky z nory, hned ji čumáček zastudil. Rychle se vrátila za ostatními, aby jim řekla, co se stalo. „To znamená, že brzo budou Vánoce, a my nejsme vůbec nachystané! Nemáme uklizený ani nazdobený domeček, nemáme stromeček ani jídlo na štědrovečerní večeři!“ vyhrkla Kyška. Jak si s tím myšky asi poradí?

V noře bylo najednou pěkně živo. Myšky celé rozespalé zmateně běhaly tam a zpátky a nevěděly, co si počnou. „Porada!“ volala myška Hryžka. Všechny se sešly kolem stolečku, posadily se na židličky z žaludových čepečků a rozhodly se udělat plán. „Já bych měla sehnat dobrůtky na štědrovečerní večeři,“ řekla Hryžka. Těšila se totiž, že se jí tak povede něco dobrého si schovat a nechat jen pro sebe. „Já nejvíc rozumím tomu, co je pěkné... měla bych shánět ozdoby!“ rozhodla Kyška. „Já tady na vás počkám,“ přidala se hned Ryška. Ale neprošlo jí to. „Ještě nám chybí stromeček! Na Vánoce vždycky máme stromeček,“ rozhodla za ni Kyška. A tak se každá z myšek nachystala, společně se prohrabaly sněhem a vylezly z nory ven. Před norou si vzájemně popřály hodně štěstí a domluvily se, že se tam zase všechny za pár dní sejdou. A pak už se každá z nich vydala na cestu...

7. Jak Hryžka vyrazila na cestu

Myška Hryžka si hodila přes rameno malinký raneček na dobroty, do kterého si na cestu pro všechny případy sbalila pár sušených borůvek, které zbyly ve spíži od léta, a hned se dala do chůze. „Kde já jenom ty dobroty na vánoční večeři seženu?“ říkala si, jak tak kráčela lesem. Celý Smrkálec ležel pod sněhovou peřinou a zbylá zasypaná semínka, houby ani žaludy se jí hledat a vyhrabávat nechtělo. Pak ji ale něco napadlo! U kapradin zahнула doleva a rozhodla se vyrazit mezi domečky ostatních zvířátek. „Když jim řeknu, že máme s Ryškou a Kyškou velký hlad a žádné jídlo, určitě jim to bude líto a podělí se se mnou o zásoby.“ To si pomyslela a rychle spořádala sušené borůvky, aby nebudila podezření. Když měla plán vymyšlený, hned se jí šlo lépe, a dokonce si u toho pohvizdovala. Vůbec nemyslela na to, kolik měla ostatní zvířátka práce se sháněním zásob. Jako první potkala strom veverky Zrzečky. Schovala si raneček za kámen u cestičky a zaťukala na kmen. „Veverko Zrzečko, prosím, prosím, pomoci!“ zavolala. Zrzečka vyjukaně zamrkala z dutiny ve stromě, protože se lekla, že se něco stalo. Zespoda na ni smutně koukala Hryžka. Co myslíš, podělí se s ní veverka o zásoby? To si řekneme zase zítra.

8. Hodní sousedé

Veverka Zrzečka koukala ze svého stromu na myšku Hryžku. „Zrzečko, potřebuju pomoc! Vánoce jsou za dveřmi a my, myšky, jsme zaspaly celé přípravy! Teď nemáme nic na vánoční tabuli a budeme moooc hladové. Podělila by ses s námi o svoje oříšky?“ Veverce bylo myšek líto. Sama už dlouho sbírala oříšky a měla jich díky tomu plnou špajzku. Věděla, že se může klidně s Hryž-kou podělit, a pořád bude mít dost na zimu, když se trochu uskromní. „Ráda se s tebou rozdělím, Hryžko, vždyť Vánoce jsou také o tom, být na ostatní hodný a pomáhat!“ souhlasila a shodila myšce dolů ze stromu pár svých lískových oříšků. Hryžka si je dala do ranečku a pokračovala dál. Raneček si vždycky schovala, než šla zvířátka prosit, aby neviděly, že už má jídla úplnou hromadu. Cestou od posledního, jezevce Melíška, už raneček sotva táhla za sebou. Radovala se, jak si nacpe břicho, a vesele šla po cestičce. Jenomže to ještě netušila, koho cestou domů potká!

9. Jak myška potkala Emila

Hryžka šla po cestičce a za sebou táhla raneček, nacpaný k prasknutí jídlem, které vylákala od ostatních zvířátek. Zrovna když si říkala, že si někde sedne, opře se o kmen stromu a polovinu nadílky si sní sama, aniž by se podělila se svými kamarádkami, uslyšela od rybníčku tiché plakání. „Ajaj... ajajaj, ouvej! To je ale neštěstí! Ouvej, ouvej!“ ozývalo se odtamtud. „Co si počnu, co si jenom počnu?“ Hryžku to zaujalo, ukryla pytel do sněhu a přišla blíž. Na břehu rybníčku našla pod velkým listem schovaného žabáka Emila. „Co tady děláš, Emile, proč se schováváš?“ „U mého domečku stojí velký čáp a bojím se, že když tam skočím, slupne mě jako malinu! V břichu mu škrundá, určitě má velký hlad!“ odpověděl Emil. „Vůbec nevím, co si počnu...“ Když Hryžka viděla, jak je Emil smutný a vystrašený, srdce se jí lítostí sevřelo... ale taky dostala skvělý nápad!

10. Záchrana žabáka Emila

Hryžka řekla Emilovi, aby se nebál, a hned se dala do práce. Vykopala raneček s jídlem a hodila semínko čápovi k jeho dlouhým nohám. Čáp si ho hned všimnul a zbaštil ho. Hryžka vytáhla další dobrotu a hodila ji o kus dál. Čáp udělal krůček, aby na sousto dosáhnul, a klapy klap, už mu zmizelo v zobáku. Takhle Hryžka hodila každou další dobrotu, kterou dostala od zvířátek, o kousek dál od Emilova domečku a čáp její cestičku z jídla následoval. Už dosáhla v ranečku na úplné dno, hodila poslední zbytek, čáp ho snědl a... a jak byl hezky dosyta najedený, tak se uvelebil a usnul daleko od Emilova domečku. „Jéé! Děkuju ti, Hryžko, zachránila jsi mě před bídným koncem! To byl moc chytrý nápad,“ děkoval hned žabák. „Mrzí mě, že jsi kvůli tomu přišla o všechno svoje jídlo,“ dodal hned. Ale Hryžce to nevadilo. Byla hlavně ráda, že se Emil mohl bezpečně vrátit do svého domečku, a na jídlo si ani nevzpomněla. Zamávala Emilovi, objali se na rozloučenou a myška Hryžka pokračovala v cestě domů. Sice s prázdnou, ale v bříšku ji dobrým skutkem hrálo, jako by se najedla čerstvých malin a zapila je odvarem z medu od lesních včeliček.

11. Jak se na cestu vydala Ryška

Mezitím byla na cestě i myška Ryška. Sice se jí ani za mák nechtělo a nejradši by hupsla zpátky do peřinek nebo se na celý den uklidila na prosluněné místo k lesní tůňce a strávila ho povídáním s panem Čolkem, ale Hryžka s Kyškou měly pravdu. Stromeček k Vánocům prostě patří, a když ho budou doma mít, bude tam hned slavnostnější nálada. Namísto toho, aby se namáhavě brodila sněhem, počkala si na větvičce, než šel kolem pan Divočák Štětinač, jako vždycky s nosem až u země. Čenichal tak poslední žaludy a bukvice. Ryška počkala, než byl pod ní, a skočila mu přímo do hustých štětín, že si ani ničeho nevšiml. Na jeho hřbetě došla až k okraji mladé bučiny, k cestičce, kterou pravidelně umetaly ocásky děti paní Lišky a na které ani teď neležela ani vločka. Tak čisťounce byla umetená. Tam Ryška seskočila, nechala divočáka divočákem a pěkně pohodlně došla až ke školce malých smrčků, odkud si měla v plánu stromeček vypůjčit. Jenže ouha! Celá školka byla obehnaná pletivem tak hustým, že jí Ryška stěží prostrčila čumáček. Náhle zaslechla, jak za ohybem školky u okraje lesa funí a přešlapuje nějaké velké zvíře. „Ha! To by mohl být pan Jelen Servác, ten ví o všem, co se v lese šustne!“ řekla si potěšeně. „A pokud někde roste nějaký stromek, nebo třeba jen někdo někde nějaký zapomněl, bude to vědět!“ A hned vyrazila, aby se ho zeptala. Hbitě proběhla kolem sloupku školky a naráz ztuhla jako solný sloup. Namísto kopýtek a parohaté hlavy pana Jelena se před ní otvírala zubatá tlama plná slin!

12. Velká tlama psa Kapitána

Krve by se v Ryšce v tu chvíli nedořezal. Tlama se sehnula až k ní, funění jí pocuchalo kožíšek. „Je se mnou ámen!“ pomyslela si a byla strachy tak ztuhlá, že ani nedokázala utíkat. Z tlamy to páchlo, ale namísto toho, aby Ryšku slupla jako malinu, vyloupl se zpoza zubů růžovoučký jazyk, hrubý jako plátěný kapesník, a myšku olízl od hlavy k patě, až z toho vypís-kla. „Copak je to s vámi, milostivá, hrrrrhraf?“ zaduněl z tlamy hlas jako myslivcova trouba. „Snad jste se mě nepolekala, rafhraf?“ Myška Ryška se otřepala z prvního leknutí, skokem byla na přitesaném sloupku ohrady a vyběhla do bezpečné výšky. Teď uviděla, že k tlamě patří kromě jazyka taky čenich, který ten jazyk co chvíli oblizuje, velká hlava s dobrosrdečnými očima a k ní chlupaté tělo, čtyři tlapy a ocas jako smeták. Zkrátka celý pes! A ne ledajaký. Byl to starý Kapitán myslivce Drdy, který bydlel v hájence v nadlesí. „To jsem se tě lekla, huňáči! Co tady vyvádíš, Kapitáne? Funíš jako stádo jelenů!“ Bernardýn si protáhl přední packy a způsobil se posadil. „Hrrruff, ráčejí odpustit, milostivá. Můj pán mi svěřil tuze důležitý úkol. Hlídám tu malé stromečky, které na Štědrý den udělají radost dětem v městečku, hrafffhuf.“

13. Jak Ryška sehnala stromeček

Ryška vyšplhala výš a srdíčko jí zaplesalo. Venku, opřené o pletivo školky, stály stromečky v řadě jako vojáci, jeden hezčí než druhý. „Chichichi, však já na tebe vyzraju,“ zasmála se Ryška pod vousky a hned na hafana spustila: „Sedíš si, funíš, chlupáči huňáči tlamáči, a přitom ti na druhé straně školky divoká prasátka podryla ohrádku a pozvala i daňky, aby si pochutnali na mladých větvičkách! Celý les z tebe má legraci, slinto! Ale když hned poběžíš, ještě je vyženeš a kožich jim vyprášíš. No tak nestůj, upaluj!“ Jak to Kapitán slyšel - Ryška na něj zahartusila trochu jako pan hajný - zahrabal tlapami, až listí lítalo a celý poblázněný hned vyrazil kolem pletiva na druhou stranu velké ohrady. Ryška se ušklíbla, pomyslela si něco o hloupých hafanech, obhlédla řádku smrčků, vzala ten nejmenší a nejhezčí a už si to šupajdila pryč.

14. Ryška se setkává s lištičkou

Cestou zpátky se rozhodla vzít to zkratkou kolem potoka, pak přes spadlý strom a nadejít si kolem jezevčí nory. Se stromečkem přes rameno sešla až k potůčku, když tu k jejím citlivým uším dolehlo úpěnlivé volání. Ryška sice ráda myslela jenom na sebe, ale zákon lesních zvířátek v tomhle mluvil jasně – kdo podobné volání slyší, musí na něj odpovědět. Hlásek zněl z vývratu nedaleko. Ryška opatrně odložila stromeček do kapradí a vylezla po kořenech, aby se podívala, kdo je v nouzi. Jako uzlíček nešťestí ležela na černé hlíně pod převislými kořínky malá lištička Stříbrocáska a tuze naříkala. „Copak se ti stalo? Pročpak nejdeš domů za bratříčkem a maminkou?“ zeptala se Ryška otráveně. Lišče popotáhlo. „Nemůžu. Maminku a brášku uvěznil v noře zlý pes! Hrabe se na ně, a až je vyhrabe, tak – tak... Achich ouvej!“ Ryška zůstala stát jako opařená. Liščí nora ležela přece pod velkým dubem na druhé straně školky malých stromků! Přesně tam, kam psa Kapitána sama poslala! Jak jen mohla být tak hloupá!

15. Jak dostal hafan po čumáku

Ryška rychle seskákala po kořenech. „Poslouchej,“ stoupla si na zadní a utřela lístečkem liščetí nudit u čumáčku. Sama sebe překvapila, jak rozhodně to znělo. „Hafan je velký a hloupý halama, který v hlavě nic neudrží. Poradíme si s ním! Pojď za mnou a drž se po větru, aby tě nevyčmuchal.“ Stříbrocáska myšku poslechla a vyrazila za ní. Netrvalo dlouho a obě uslyšely vzteklé rafání a šustění, jak odletující hroudy hlíny končily v trávě. Kapitán hrabal o sto šest, přední nohy a hlavu už měl pomalu celé v noře. Ryška si přitiskla pacičku na vousky, aby byla Stříbrocáska potichu, nechala lišče čekat v houští a potichoučku vyšplhala na dub, který se tyčil nad norou. Utrhla žalud, a co jí síly stačily, ho mrskla po natřásajícím se psím zadku. Kapitán vytáhl hlavu z nory. „Hraafffhuf, kdo mě to štípe? Ukaž se, jestli nemáš strach!“ Ryška zavolala z výšky, hláskem jako vítr: „To tě kouše tvoje svědomí!“ A pic! Druhý žalud trefil hafana mezi lopatky. „V zemi se hrabeš, na celý les vyvádíš a stromečky jsi hlídat zapomněl! Leží tam a kočky z hájenky si na nich drápy brousí! To ti hajný poděkuje!“ A bim! Zasáhla psa třetím žaludem rovnou do čumáku. Kapitán zavyl, zahrabal nohama, nechal noru norou a jako o závod vyrazil kolem ohrady pryč.

16. Jak to s liščaty dopadlo

Pod dubem se Ryška shledala se Stříbročáskou, jejím bratříčkem Černopackou a maminkou Liškou, kteří vylezli z nory. „Než hafan doběhne, zapomene, že nějaká nora kdy byla,“ řekla Ryška přesvědčeně. „Má hlavou dřavou jako cedník.“ Maminka Liška i liščátka jí poděkovala, ale byla smutná, protože ze všeho toho psího hrabání se jim nora tak otřásala, až všechna sváteční výzdoba popadala a rozbila se. Ryška soustředěně potřásla vousky a už by se byla otočila k odchodu, když v tom se zarazila. Jak jí ten nápad dozrával v hlavě, divila se, že napadl právě ji. Ale nezaváhala a rychle vypískla, aby si to snad ještě nestihla rozmyslet: „Dole u potůčku v kapradí leží ten nejhezčí vánoční stromeček v celém Smrkálci. Když si ho postavíte hezky doprostřed nory, budete mít ty nejhezčí Vánoce a na nějakou výzdobu si ani nevzpomenete!“ Maminka Liška i s liščátkem se zaradovala a nechala se od Ryšky dovést až ke stromečku. Když ho uviděla, začala kolem něj hned ze vší radosti tančovat po liščím způsobu. Ryška se usmála pod vousky a u srdíčka ucítila zvláštní teplo. Trochu se podobalo spokojenosti, kterou mívala, když se jí podařilo vykroutit ze spousty domácích povinností, ale bylo přece jenom tak nějak... lepší. Chvilku ještě pozorovala liščí veletotočce a kotrmelce a piruety a pak se otočila a vyrazila přes potůček, bez stromečku, zpátky k domečku.

17. Jak se vydala na cestu poslední myška

Co mezitím dělala třetí myšička? Kyška se nevydala na cestu hned. Nemůže přeci vyrazit do lesa mezi ostatní zvířátka, když je ještě celá rozespálá, očička má zalepená ospalky a kožíšek z postýlky celý rozdrbaný. Řekla si, že zamíří nejprve ke studánce, kde se umyje, vyčeše si vousky a vůbec, celá se hezky upraví. „To se mi pak ozdobičky budou shánět mnohem lépe!“ Vydala se tedy na cestu, přitom se ale schovala, aby ji někdo náhodou neviděl neupravenou. Tu hupsnula pod kapradí, tu se plížila podél padlého kmenu smrku, tu se ukryla ve stínu velké muchomůrky. Navíc si dávala pozor, aby si neulomila drápek na kamenech nebo nezamotala vousky do pavučinek. Proto jí cesta trvala strašlivě dlouho. Až v půlce cesty ji napadlo, že by se mohla už teď koukat po hezkých věcíčkách, kterými si může společně s Hryškou a Ryškou vyzdobit noru na Vánoce. Nic moc ale po cestě nenašla. Vzala velký list, uvázala z něj raneček, a když přišla ke studánce, měla v něm jen pár stříbrných dlouhých jehliček z borovice a pár vypadaných barevných peříček od sojky, datla a strakapouda. Když ale dorazila na břeh studánky, hned její očko něco zaujalo!

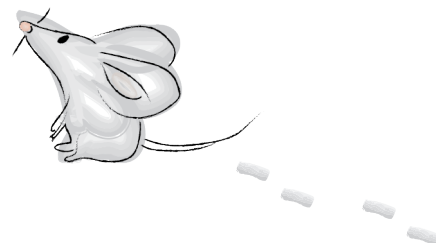
18. Jak Kyška objevila poklad

Studánka byla sice ve stínu vysokého stromu, kousek vedle ale svítilo ostré zimní sluníčko, a tak tam sníh roztál. Kyška viděla malý plácek s trávou a uprostřed něj se cosi nádherně třpytilo! Kyška poskočila kousek vpřed a zase se to zablesklo! Přiblížila se ještě kousek a ještě kousek, opatrně se rozhlédla a pak hop hop hop, už byla přímo u toho. Rozhrnula lístky trávy a tam to bylo! „Jůůů! To je záře! To jsou ale nádherné barvičky! Vypadá to úplně jako ten nejkrásnější a nejdražší diamant na světě,“ výskala Kyška. Byl to broušený skleněný korálek, který tam vypadl z kapsy malé Aničky, když tam byla s rodiči na procházce. Zapadnul jí do sněhu a už ho nenašla, to až teď ho sluníčko vysvobodilo zpod závěje. Jak se od něj odráželo, třpytil se všemi barvami a házel na všechno kolem sebe duhové odlesky. „Nikdy jsem neviděla nic tak krásného... snad jen svůj odraz ve studánce, když mám za každým ouškem pomněnku,“ rozplývala se. Už se těšila, jak ho přinese zpátky do nory a bude se moct pochlubit. Všichni jí budou korálek určitě závidět. Nejdřív se ale musí upravit, jak prve plánovala, a až pak se vydá domů.

19. Překvapivé setkání

Kyška vyběhla ke studánce, aby se mohla podívat na svůj odraz, vyčesat si kožíšek, umýt čumáček a nakroutit vousky. Když došla k jejímu okraji, zjistila, že studánka už zamrzla. Na jejím povrchu byla tenká vrstvička tvrdého ledu, který ji studil do paciček. „Vynikající, stačí, když odmetu ocáskem sníh, a studánka bude úplně jako zrcadlo,“ zaradovala se. Jak řekla, tak i udělala a ve vyleštěném kousku ledu se skutečně viděla jako v zrcadle. Hned se dala do česání, nakrucovala se hned napravo, hned nalevo, koukala se na sebe zblízka i z dálky a každý chloupek si rovnala jako podle pravítka. Když se takhle Kyška upravovala, neměla oči pro nic jiného než pro sebe. Tentokrát ji ale přeci jen koutkem oka zaujalo cosi barevného na druhém kraji studánky. Rozhodla se to prozkoumat zblízka. „Drahá dámo, vy jste mě přišla vysvobodit! Jsem vám tolik vděčný! Již jsem se obával, že tu zůstanu uvíznut navždy!“ Kyška zůstala udiveně stát! Jak to, že ten lesklý kamínek na ni mluví? „Velice se omlouvám, zapomněl jsem se představit! Antonín Chrobák, je mi náramným potěšením!“ Kyška se podívala zblízka a vtom to uviděla! Na ledu byl ctihodný brouček Chrobák, jeho barevná záda se krásně leskla a vypadalo to, že se nemůže ani hnout. A skutečně to tak bylo. Nožičky mu totiž přimrzly k hladině studánky!

20. Záchrana pana Chrobáka

Kyška se hned pana Chrobáka začala vyptávat, jak se to stalo. Pan Chrobák jí připadal velmi elegantní a moc pěkný, takže úplně zapoměla na své vousky a přemýšlela, jak by mu mohla pomoci. „Chvilíčku počkejte, zkusím vám na nožičky foukat teplý vzduch, třeba led povolí,“ napadlo Kyšku a hned začala na led funět. Ale nožičky nepovolily. „Ach, co já si jen počnu,“ bědoval Chrobák. „Snad kdyby zde bylo něco dosti tvrdého, led je ještě tenký a šel by rozbít a mě tak vysvoboditi.“ Kyška zaváhala. Věděla, že má u okraje studánky schovaný ten krásný skleněný korálek. Určitě by byl dost tvrdý, aby led rozbil, ale když on byl přeci taaaak krááásný. Nechtěla o něj přijít. Stačil ale jeden pohled na skleslého pana Chrobáka a bylo jí jasné, co musí udělat. „Připravte se, pane Antoníne, až led rozbiju, musíte rychle uskočit do bezpečí, ať si nena-močíte krovky,“ varovala ho. Pak vzala korálek do obou paciček, zvedla ho vysoko, jak jen mohla, a vší silou BUM! V ledu to prasklo, ale nepovolil. BUM, BUM! udeřila Kyška znovu. A nakonec BUM, BUM, BÁC! KŘÁP! Led i korálek se roztříštily na tisíce kousků, Antonín Chrobák uvolnil svoje nožičky a oba s Kyškou rychle skočili na kraj studánky. To byla úleva! Oba se radostí rozesmáli a začali hopsat a tančit ve sněhu. „Převelice vám děkuji, šlechetná záchránkyně,“ uklonil se Antonín myšičce. „Není zač, ráda jsem vám pomohla,“ odvětila Kyška. Pak jí ale došlo, že už by se měla dávno vydat na cestu domů. Na raneček s jehličím a peříčky si ani nevzpomněla a rozeběhla se k noře. Jak se tam blížila, už na ni od vchodu vesele mávaly Hryška a Ryška.

21. Jak se zase ve štěstí shledaly

Všechny myšky se radostně přivítaly před svým domečkem. Objímaly se a jedna přes druhou rychle a nahlas brebentily, protože toho tolik zažily a chtěly se o to podělit. Protože venku byla zima, utíkaly rychle dovnitř, kde Ryška zatopila v jejich pidikamínkách pár pidivětvíčkami. Nora se rychle vyhřála a myšky se společně pohodlně usadily ke stolečku. „Ale počkat! Když teď koukám, vidím, že žádná z nás nic nepřinesla,“ všimla si Kyška. Měly všechny takovou radost, že se ve zdraví sešly, že si na svoje úkoly hodnou chvíli ani nevzpomněly. „To je neštěstí! Budeme mít vůbec zítra Vánoce, když nemáme stromeček, ozdobičky ani cukroví a dobroty na slavnostní večeři?“ ptala se smutně Hryška. Všechny tři byly opravdu smutné. Chvilku potichoučku seděly s pohledy sklopenými na svoje tlapičky. Pak se ale ozvala Ryška. „Víte co? Všechny jsme zažily velké dobrodružství! Nevadí, že jsme se vrátily s prázdnou. Teď tady hezky poklidíme a budeme si u toho vyprávět. Zítra budeme sice bez stromečku, ale i tak to tu bude pěkné a důležité je, že jsme všechny zase spolu v našem domečku.“ A tak šla Hryška připravit všem kakao a začaly ocásky ometat pavučinky, smýčít pod postýlkami a umývat stoleček. Hryška vyprávěla o žabáku Emilovi, Ryška o psu pana myslivce a lištičkách, Kyška zase o ctihodném Antonínu Chrobákovi a krásném korálku. Když šly pak večer do postýlek, nora zářila čistotou a i bez ozdob se zdála být tak nějak slavnostní. Myšky byly tak plné dojmů, že hned jak zavřely očička, usnuly všechny tím nejhlubším spánkem.

22. Jak přišel Štědrý den

Sníh polehoučku, pomaloučku padal na les Smrkálec. Snášela se na něj vločka za vločkou a sněhová peřinka způsobila, že bylo všude ticho a klid. Až do doby, než... „VÁNOCE! HURÁ, HURÁ, JE TU ŠTĚDRÝ DEN!“ To volali Lůďa, Bůďa a Fůďa Ježkovi, až se stromy otřásaly a z jejich vrcholků padaly dolů kupičky sněhu. Všichni tři se na Vánoce hrozně těšili, až nemohli dospát. Jejich volání pomalu probouzelo zbytek zvířátek v lese. Když se všichni probudili a protáhli si tlapičky a pacičky, začaly v každé noře a domečku a ve všech stromech probíhat poslední přípravy na Štědrý večer. Tatínkové kontrolovali stromečky a světýlka a pomáhali maminkám v kuchyni. Tam totiž hned ráno začaly maminky pobíhat a chystat všechno na večer, kdy měl přijít Ježíšek. Ježíšek! Nejenom kluci Ježkovi se na něj těšili, všechna mládátka měla už od rána oči jako žárovičky a nemohla se dočkat večera. Pletla se maminkám pod tlapkami a výskala, až občas tatínkové zabručeli, že k rošťákům Ježíšek nechodí! To malé dareby rychle zase uklidnilo, a tak pomáhali se zdobením stromku a v hlavě si představovali, jak asi Ježíšek vypadá a co jim přinese hezkého. I v noře tří myšek se toho rána probudily Hryžka, Ryška a Kyška. Po večerním úklidu a vyprávění se jim zdály pěkně divoké sny! Hned jak ale Kyška pootevřela jedno očičko, začala nadšeně pískat! Neuhádnete totiž, co uviděla!

23. Vánoční překvapení

Myška Kyška pískala a kníkala a volala na svoje kamarádky. „Vstávejte! Hryžko, Ryško, šup šup z postele, tomu neuvěříte!“ Myšky vyskočily z postýlek a nevěřily vlastním očím! Nora byla úplně proměněná. Uprostřed stál ten nejkrásnější stromeček, který kdy viděly. Na jeho vrcholku se třpytila krásná velká hvězda a celý byl ozdobený barevnými a třpytivými ozdobami. Podél stěn byla pověšená světýlka, která hravě poblikávala. „A špajzka je plná dobrot! Je tu všechno, co mám nejradši, žaludy a oříšky a semínka a maliny a borůvky, sladké květy a dobroučké houby,“ vyjmenovávala překvapeně Hryžka. Na stolečku ležel krásný vánoční věnec a vůbec celá nora byla krásně vánočně vyzdobená. „Jak je to možné? Ryško, to tys v noci vyzdobila noru?“ ptala se Kyška. „Já ne, to musela být Hryžka!“ „Nene, já to také nebyla, celou noc jsem spinkala,“ ohradila se Hryžka. „Něco mě napadá. Možná, že to byla zvířátka, o kterých jsme si včera vypravovaly. Chtěla nám poděkovat za pomoc, a tak nám to tu vyzdobila, abychom na Vánoce nebyly smutné,“ uvažovala Kyška.

A jak se tak na tu krásu všechny koukaly, napadlo všechny tři myšky v ten samý moment něco báječného. „Jídla tu je hromada,“ řekla Hryžka. „Pod stromeček se vejde spousta dárků,“ řekla Ryška. „A výzdoba je tak krásná, že by ji měl každý vidět,“ řekla Kyška. „Pozveme všechny na Štědrý večer k nám do nory!“ zvolaly nakonec všechny myšky naráz! A jak řekly, tak i udělaly.

24. Štědrý večer u Hryžky, Ryšky a Kyšky

Toho večera, na Štědrý den, se tedy všechna zvířátka sešla před norou tří myšek. Překvapilo je, že je myšky pozvaly, ale měla velkou radost. Hryžka nachystala ze zásob ve špajzce pohoštění a každý host přinesl ještě něco navíc. Ve světle blikajících světýlek se všichni společně bavili, povídali si a veselili se, že mohou být všichni spolu. Byl tam jelen Servác, celá rodina Ježkových, moudrá sova Minerva, veverka Zrzečka a přišli i Liškovi, žabák Emil a pan Chrobák, který na přání bručel a bzučel vánoční koledy. Myška Ryška pozvedla svůj hrneček s kakaem a všichni se k ní otočili. „Milí sousedé! Jsme moc rády, že jste přišli a oslavili s námi Vánoce. A hlavně vám chceme moc poděkovat za všechno, co jste pro nás udělali! Stromeček, jídlo, ozdobičky... bylo to od vás velmi laskavé,“ prohlásila. Zvířátka se po sobě ale jen zmateně dívala. „To vy, pane Emile?“ zeptala se Zrzečka. „Kvak, já ne, já nic neudělal,“ odpověděl stejně překvapený Emil. „My jsme jen přinesli večer na zádech jablíčka, nic jiného,“ dušovala se Ervína Ježková. Hryžka, Ryška a Kyška ničemu nerozuměly. Když to nebyli jejich zvířecí sousedé, jak je možné, že večer šly spát a ráno je čekalo takové překvapení? Všichni mezi sebou štěbetali a špitali si a snažili se na to přijít. Když v tom z větve nad norou uslyšeli tichý laskavý smích. „Húúú, copak vy vážně nevíte, húúú?“ Byla to moudrá sova Minerva, která vždycky znala odpověď. „Každá z vás se na své výpravě něco důležitého naučila. Každá pomohla kamarádovi v nouzi a nedbala při tom na to, že o něco přijde. A takové dobré skutky si zaslouží odměnu, obzvlášť o Vánocích.“ „Ale kdo to tedy byl, Minervo?“ tiše špitla Hryžka. Vtom se lesem ozval - cinkylinkylink - zvuk stříbrných rolničků. „Přece Ježíšek!“ usmála se na ně sova. A tak myšky pochopily, že jejich pomoc se jim vrátila jako vánoční zázrak. V tu chvíli se hvězdičky na nebi rozzářily, z nebe začal padat sníh lehký jako peříčko a pan Chrobák tiše zanotoval další koledu. Hryžka, Ryška a Kyška se chytily za ruce a všichni začali společně zpívat. A tak se lesem Smrkálcem neslo na Štědrý den od nory tří myšek: Tiiichááá noooc, svaatááá noooc....“

